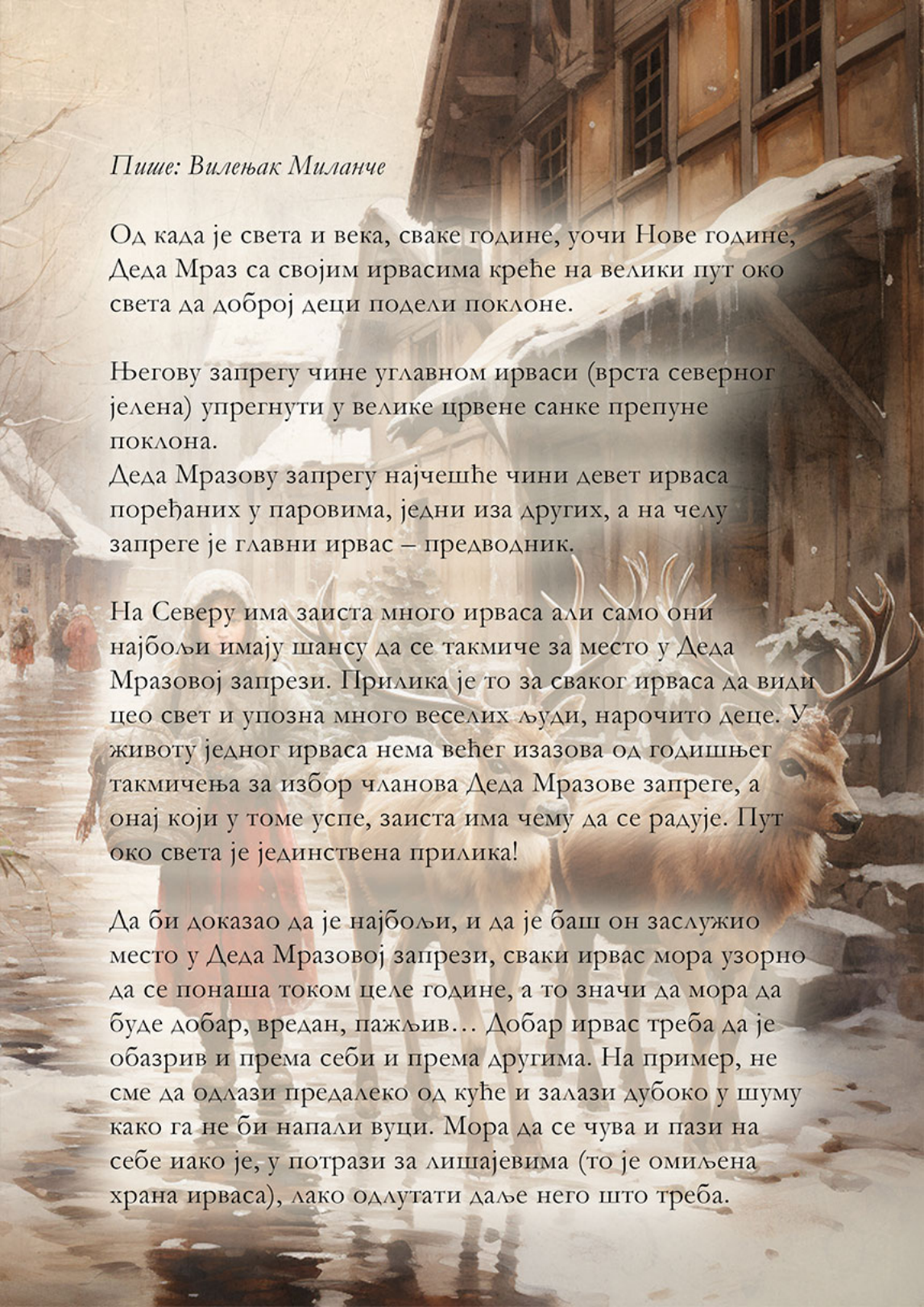

**Тајанствени свет
Деда Мразових ирваса**

Упознај их све

The background is a painting of a snowy village street. In the foreground, a reindeer with large antlers stands on a wet, reflective surface. In the background, there are wooden buildings with snow on their roofs and a few figures in winter clothing walking down the street.

Пише: Вилењак Миланче

Од када је света и века, сваке године, уочи Нове године, Деда Мраз са својим ирвасима креће на велики пут око света да доброј деци подели поклоне.

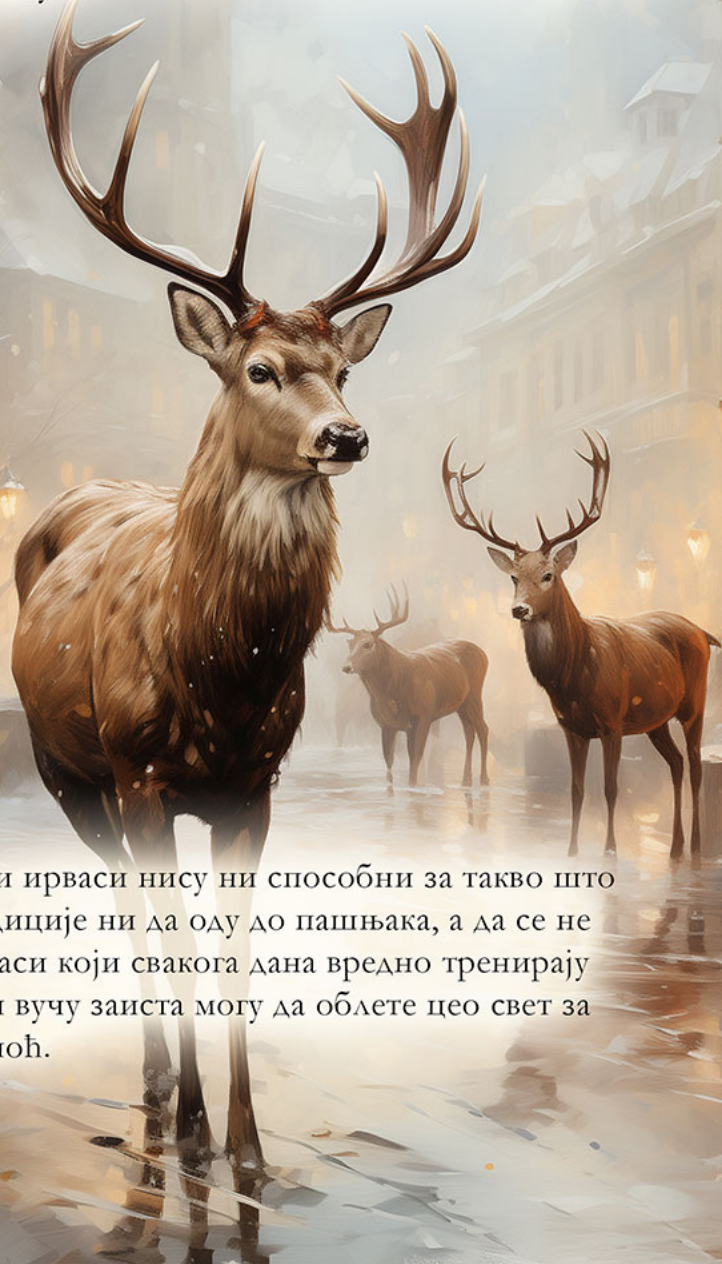
Његову запрегу чине углавном ирваси (врста северног јелена) упрегнути у велике црвене санке препуне поклоне.

Деда Мразову запрегу најчешће чини девет ирваса поређаних у паровима, једни иза других, а на челу запреге је главни ирвас – предводник.

На Северу има заиста много ирваса али само они најбољи имају шансу да се такмиче за место у Деда Мразовој запрези. Прилика је то за сваког ирваса да види цео свет и упозна много веселих људи, нарочито деце. У животу једног ирваса нема већег изазова од годишњег такмичења за избор чланова Деда Мразове запреге, а онај који у томе успе, заиста има чему да се радује. Пут око света је јединствена прилика!

Да би доказао да је најбољи, и да је баш он заслужио место у Деда Мразовој запрези, сваки ирвас мора узорно да се понаша током целе године, а то значи да мора да буде добар, вредан, пажљив... Добар ирвас треба да је обазрив и према себи и према другима. На пример, не сме да одлази предалеко од куће и залази дубоко у шуму како га не би напали вуци. Мора да се чува и пази на себе иако је, у потрази за лишајевима (то је омиљена храна ирваса), лако одлутати даље него што треба.

Ирваси никако не смеју да буду лењи. Они који пландују и леже по вас дан засигурно никада неће бити изабрани за Деда Мразову запрегу нити ће икада видети свет, а мораш признати, заиста би било лепо окусити чувене Бечке кобасице, пронати пицу баш у Италији или суши у Јапану...

Најзад, ти лењи ирваси нису ни способни за такво што јер немају кондиције ни да оду до пашњака, а да се не уморе, док ирваси који свакога дана вредно тренирају снагу, летеће и вучу заиста могу да облете цео свет за једну северну ноћ.

Осим снаге и добре кондиције, ирваси морају да покажу и изванредна знања и оцене стечене у школи за ирвасе, а нарочито се вреднује знање стечено из Географије. Замисли само када ирвас који треба да предводи Деда Мразову запрегу не би знао где је Србија или нека друга земља...

Ирвас који је намерио да буде члан Деда Мразове запреге мора да има одличну оријентацију, да увек зна где је север, где је југ, а где су исток и запад. Треба одлично да тумаче мапе, а не само да се ослањају на упутства уређаја за навигацију који је, узгред, уведен пре неколико година као помоћни алат, иако су компас и карта и даље остали неприкосновени.

Избор за Деда Мразову запрегу почиње већ у месецу мају, до када заинтересовани ирваси треба да се пријаве вилењацима. Интересантно, али ирвасе за Деда Мразову запрегу не бира Деда Мраз већ савет од седам вилењака које, пак, бира веће дванаест патуљака уз благослов Баба Мразице. Све ове процедуре постоје управо зато да би се осигурало да избор буде фер.

Парада ирваса

Парада Ирваса је леп пролећни догађај са карневалском атмосфером. Дуж главне мразоградске улице, сваке прве суботе у мају, продефиљује седамдесетак најбољих ирваса. Милина их је гледати, онако стамене, снажне и поносне. Уздигнутих глава и окићених рогова, они као војници марширају главном улицом све до великог трга који се претвара у својеврсну арену где се ирваси такмиче у скоковима у даљ, брзом полетању и другим спортским вештинама. Вилењаци и патуљци гласно навијају за своје фаворите.

На крају тог дана биће изабрано 25 најбољих ирваса који пролазе у други круг. Ирваси који нису успели да се пласирају у полуфинале, имаће прилику да се поново окушају следеће године, а до тада имају равну годину дана да тренирају и побољшају своје способности.

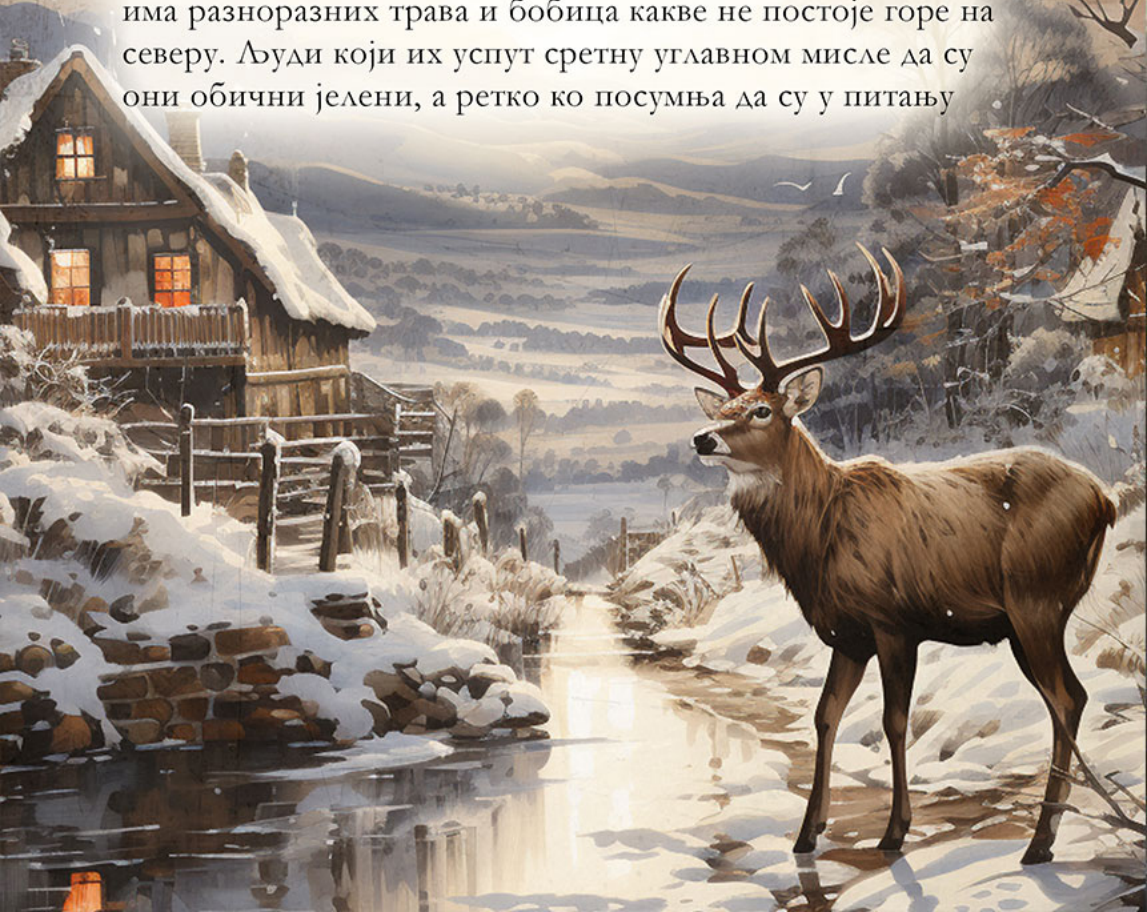
Средином јула, у сред лета, премда лето на северу и није толико жарко као на југу, организује се велики маратон ирваса у коме, слободним стилем: касом и галопом, ирваси трче од главног мразоградског трга све до поларне границе на којој се налази циљ на коме дежура седамнаест патуљака и седамнаест вилењака, а седамнаест најбржих ирваса који истрче изван поларног круга пласираће се у завршницу тј. велико финале које ће се одржати на дан јесење равнодневнице, а она увек бива негде око 23. септембра.

Тада ће ирваси пред вилењачком комисијом полагати тестове из Географије и такмичити се у Оријентирингу. На основу броја сакупљених поена вилењаци ће креирати ранг листу са које ће првих девет ирваса у Новогодишњој ноћи, поћи са Деда Мразом на пут око света да деци деле поклоне. Али, и не само то!

Након финалног такмичења, изабрани ирваси ће добити седам слободних дана за славе и одмор, а потом почињу припреме за Новогодишњу ноћ које укључују обиласке многих земаља и градова, али не са Деда Мразом већ са вилењацима који тада нарочито често одлазе на посматрање понашања деце.

Управо у овим путошћима по свету и јесте чар. Док вилењаци прикупљају податке о деци, ирваси имају слободно време за разгледање и уживање. Истина, они су другачији од људи и не воле велике градове, музеје и шопинг центре али воле да их прелећу и посматрају одозго. Воле да посматрају села у разним земљама и да испробавају специјалитете њихових пашњака на којима има разноразних трава и бобица какве не постоје горе на северу. Људи који их успут сретну углавном мисле да су они обични јелени, а ретко ко посумња да су у питању

Онда када крене наопако

Догоди се каткада да, и упркос прилично строгим условима за селекцију и избор ирваса, изабрана деветорка не одради свој посао како треба. У последњој деценији такав случај се догодио чак два пута.

Посматрајући их понаособ, све су то савршени ирваси али као тим некада не буду најбоља комбинација. Зато је важно да се, након избора ирваси не понесу и не уобразе, али и да се не опусте превише обзиром да од дана јесење равнодневнице, када се одржава избор за „почасну дветорку“ има доста времена (више од три месеца).

Тако су се једне године ирваси превише опустили. Након избора, престали су онолико вредно да тренирају, а траве на јужним пашњацима су им се нарочито допале. Ех да је само то, заволели су шаргарепе, јабуке, крушке... што ни из далека није толико страшно колико чињеница да су заволели слаткише и јели их неумерено. Схватили су да их

Људи воле па су им почели прилазити, а обичај на селу је да нпр. коња сељак почасту коцком шећера, а деца ко деца, добра и несебична, стадоше их хранити слаткишима и чоколадицама.

До Нове године су се већ прилично подгојили и улењили. Чак, није да су троми од лењости и немара већ су изгубили кондицију па нису били у стању да свој задатак одраде онако како се то од њих очекује.

Тако их је, једном приликом, Деда Мраз оставио у близини једне пијаце у некој вароши у Србији. Рекао им је да га чекају док он подели поклоне деци у комшилуку. Међутим, када се Деда вратио, имао је шта да види. Ирваси су ушли на пијак и обрстали све тезге са шаргарепама и јабукама.

Настала је општа пометња. Људи су се разбежали у страху од незваних рогатих посетилаца. Чак су дошли и полицајци који су Деда Мразу наплатили су казну за ремећење јавног реда и мира.

Јадан Деда, толико се истраумирао да је заборавио где даље треба да иду, а ни ирваси нису знали јер се нису потрудили да науче пут.

Те године каснили су више од седам дана са поделом поклоне. Многа деца су данима забринуто размишљала због чега их је Деда Мраз ове године заборавио и преиспитивала се да ли су била довољно добра. Као да их је сунце огрејало када су тих јутара испод својих јелки деца угледала пакетић са писамцем извињења због кашњења.

А прошле године је било још горе: један ирвас, Муња, је угануо ногу два дана пре поласка али је то прикривао правећи се да му није ништа и скривајући се у штали под изговором да се одмара пред пут, а у нади да ће га проћи нога или да ће моћи да издржи бол.

Други ирвас, Жаре, се прехладио. И он се скривао како га нико не би чуо како кија. Плашио се да би га Деда Мраз у том случају заменио неким другим ирвасом, а није било разлога. Вилењаци би му кували чај и лечили га па би оздравио до тада.

Три ирваса: Весеоко, Вицко и Рогоња, целу ноћ пре полетења нису спавали. Били су превише узбуђени па нису могли да заспу, а онда су одлучили да јурцају небом покушавајући да ухвате поларну светлост. Наравно, никоме нису рекли за то, а поспаност су наредног дана вешто прикривали.

Деда Мраз се тога дана жалио како има неки лош предосећај, као да ће се догодити нешто непредвиђено. Тако је и било. Најпре је Гурко - прилично љубоморан ирвас, из пакости подметнуо ногу бољем од себе, али једнако преком - Јурку, најбржем од свих ирваса. Јурко се, у брзини, саплео и пао. Наравно, повредио је ногу.

Јурко је, после Муње, био већ други шепави ирвас у запрези и обојица су стењали од бола. Није било друге већ су у

првом граду у северној Норвешкој морали да потраже ветеринара који им је забранио да иду даље на пут и оставио их код себе да их лечи. Деда Мраз је одлучио да и Гурка остави са њима, делом по казни, а делом да им се нађе у невољи.

Деда је сматрао да му је шест ирваса довољно и да ће, уколико се потруде, ипак стићи да обаве сав посао на време. Међутим, убрзо је Жаре почео да посустаје. Његова прехлада је прешла у грип. Имао је грозницу и температуру.

Не имадоше шта друго већ поново пронађоше ветеринара у некој Естонској вароши. Ветеринар је издао налаз да Жарко има почетак упале плућа и да не сме да иде даље већ да мора да мирује и лечи се. Деда Мраз, не имавши другог избора замоли ветеринара да задржи Жарка и брине се о њему док не оздрави, а свог најпослушнијег и највернијег ирваса, Добришу, замоли да и он остане и да буде од помоћи свом другару Жарету. Добри Добриша је, наравно пристао иако је био веома тужан што неће видети свет у Новогодишњој ноћи.

Ипак, добро се добрим враћа и Деда Мраз није остао дужан Добриши већ је изменио правила и, поучен лошим искуствима, донео указ којим се број ирваса у запрези за наредну годину повећава на четрнаест, с тим што се девет ирваса у запрегу пласира по устаљеној процедури, а шест бира он по сопственом нахођењу. Захваљујући овоме, добри Добриша је, заједно са још једним ирвасом чије име ћеш сазнати касније, имао своје почасно место у запрези и наредне године. И не само наредне...

Четири ирваса која су преостала Деда Мразу су имала уистину претежак задатак. Од Естоније, до југа Аргентине, где је последње место на свету у ком живе деца, остало више од пола света, а три ирваса - бећара, већ су изгледала видно уморно и поспано. Негде у Србији, у Банату, признали су Деда Мразу да су прошле ноћи лумповали и лудовали те да се нису наспавали.

Несрећни Деда Мраз морао је да их остави у Перлезу код неког паора у штали, са коњима и воловима, да се наспавају. И тако, путовање по белом свету наставише само њих двојица: Деда Мраз и Руди.

Рудоња звани Руди, а у западном свету чувен и као Рудолф, је поред Добрише, Деда Мразов највернији ирвас. Никада га није изневерио, па ни тог пута.

Ове године, поучен прошлогодишњим лошим искуством, Деда Мраз је замолио патуљке, вилењаке и виле да буду нарочито обазриви при избору ирваса. Тако је и било. Вилењаци и патуљци су се заиста потрудили, а и сами ирваси су свој задатак схватили много озбиљније. Сходно победама на такмичењу, за овогодишњу Деда Мразову запрегу пласирали су се следећи ирваси:

1. Цветоња звани Цветко,
2. Рогоња звани Рошко
3. Божина звани Бошко,
4. Шароња звани Шарко,
5. Кирило звани Ћира,
6. Спиридон звани Шпиро.
7. Купидон звани Копун
8. Пероња звани Перун
9. Лисоња звани Рићи

А по избору Деда Мраза, запрегу ће чинити још и

10. Рудоња (Руди, Рудолф)
11. Радоња звани Ратко,
12. Добриша звани Добри,
13. Драгиша звани Дракче и
14. Вучина звани Вучко.

Вучко

Вучина звани Вучко је невероватно снажан ирвас који се много посветио тренирању вуче. Не зна се да ли му надимак долази одатле или од имена Вучина, тек, може сам да повуче санке пуне поклоне без помоћи и једног другог ирваса. Карактеришу га поштење и став. Никада се не шали и увек је озбиљан – готово мрког и строгог погледа. Правичан је и мрзи неправду. Други ирваси га се чак и плаше јер је увек озбиљан, критичан, а и јачи је од свих осталих ирваса у Мразограду.

Када га је родила, мајка му је дала име Вук – да би био неустрашив попут вука али су га временом, због његовог ауторитета и доминантног става, у Мразограду прозвали Вучина.

Уверен сам да је Деда Мраз направио одличан избор изабравши баш њега.

Дракче

Драгиша коме је надимак Дракче је наизглед неозбиљан ирвас али само наизглед. Он је, уствари шаљивчина и обожава да засмејава остале ирвасе. Готово увек је у центру пажње и сви воле да га слушају док збија шале. Јако је драг и насмејан ирвас и његово присуство у свечаној запрези ће бити од велике користи јер је јако важно да атмосфера у новогодишњој ноћи буде весела, а када су сви весели и сложни, онда нема ривалства, онаквог каквим су прошле године Гурко и Јурко замало упропастили Новогодишњу мисију.

Добриша

О Добриши сам већ причао али није згорег рећи још по неку реч о том добром ирвасу – заслужио је. Углавном га сви у Мразограду од миља зову Добри или Мили. Благе је нарави и никад се не свађа нити противуречи. Не сећам се да сам га икада видео како се бодe и бори с неким другим ирвасом. Увек је свима на услузи и рад је да помогне у каквом послу.

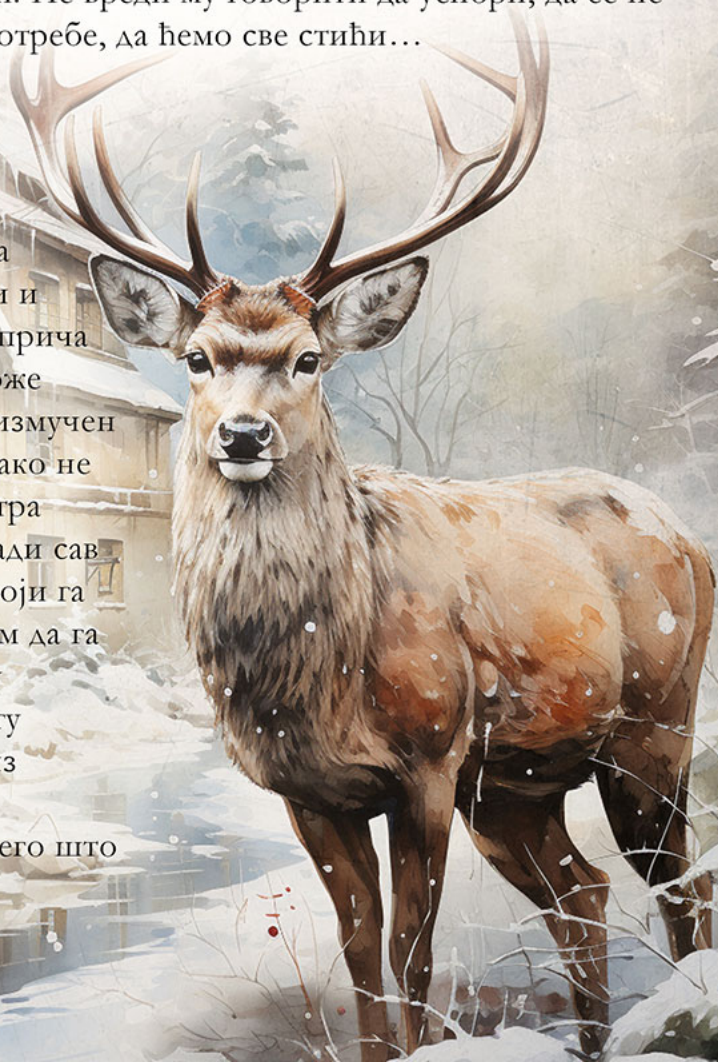

Једнога јутра, зимус, пробудила ме је нека рика испред мог прозора. Онако снен, чак и уплашен, кроз замагљено стакло угледах само велику црвену њушку и два велика ока. Био је то Добриша. Довукао је санке пуне поклона које сам претходног дана, требао да запакујем и припремим али нисам то урадио обзиром да се нисам осећао баш најбоље. Хватао ме је грип па сам отишао кући да легнем и одморим се. Добриша је окупио неколико патуљака који су ноћу урадили посао уместо мене, а он их је пред зору довукао испред моје куће. Ретко добар ирвас!

Ирвас Радоња, кога сви, краће, зову Ратко, чак и Радиша је изузетно вредан ирвас. Хвата га паника кад год није у некаквом послу. Када је вредноћа у питању, зезнуо је чак и патуљке који иначе слове за вреднице. Вечито је у журби. Не сећам се да сам га икада видео како смирено хода већ углавном трчи, једанпут сам га видео како галопира путем од брвнаре у којој се пакују поклони ка великој остави за поклоне вукући санке препуне поклоне. Наравно да су морале да буду препуњене, и наравно да није могао да их вуче полако. Преврнуо их је већ на другој кривини. Не вреди му говорити да успори, да се не напреже без потребе, да ћемо све стићи...

Радоња

Не, не, Радоња стално паничи и свима околу прича како већ не може више, како је измучен и изморен и како не зна како ће сутра успети да одради сав силни посао који га чека... Мислим да га је Деда Мраз у свечану запрегу ставио више из сажаљења и захвалности него што ће му бити од користи.

КУПИДОН

Ирвас Купидон кога још зову надимцима Копун и Паун важи за највећег заводника и романтичара међу ирвасима. Вечито је дотеран и налицкан, а његов „поглед испод обрва“ је, кажу кошуте, неодољив. Нарочиту пажњу посвећује свом телу и изгледу – зато га и зову Паун.

Тачније, пре ће бити да је сам себи дао те надимке, него што су га други тако прозвали. Наиме, једно време је скитао негде по Италији, чувши да тамо живе највећи заводници и љубавници - какав је, тврди, и он. Вративши се оданде, свима је причао и хвалио се како су га тамо звали Цаппоне. А капонеом (копуном) твiамо зову петла, али не било ког него оног што се стално шепури и кукуриче. И наш Копун је прилично кочоперан, попут каквог 'талијанског петла. Стасит је и мишићав. Његова рика и љубавни зов углавном нервирају друге ирвасе (мужјакe) те, лично, мислим да његово присуство у свечаној запрези може бити од штете, више него од користи. Ипак, победио је у такмичењу и на тај начин заслужио своје место. Биће добро ако се не заљуби успут.

Спиридон

Спиридон – Спирко је Паун-Копунов рођени брат. Иако су браћа и много времена проводе заједно, Шпиро је доста другачији од Копуна. Ако ништа друго, није толико заљубљиве природе мада се и он каткада воли поносити и правити битан. Мудар је и паметан, вредан и поштен али има по мало гадну нарав. Воли да је најбољи и да је увек у праву, а у друштву четрнаесторице најбољих, тешко је бити уистину најбољи.

Све то ме прилично плаши и не мирише ми на добро, а нарочито није добро то што се ове године у свечану запрегу пласирао и ирвас Ђира – главни Спиридонов ривал. Често сам их виђао како се боду роговима по далеким пољима и шумама како их не би видели патуљци и Деда Мраз.

Рудолф

Рудоња, Руди или Рудолф је Деда Мразов неприкосновени ирвас. *Primus inter pares* или *први међу једнакима*. Име му долази од дуге рудлаве длаке која је, нарочито док је био мали, била нарочито коврцава и куштрава тако да је, уистину, изгледао помало смешан.

Док је био лане био је Деда Мразово мезимче. И сада је. Родио се с једном “маном” – њушка му је била превише црвена. Истина, сви ирваси имају природно црвенкасте њушке али ни један нема толико црвен нос какав је имао мали Руди. Остали мали ирваси су му се смејали и ругали, а он би се онда постидео од чега му је њушка бивала још црвенија, чему су се ирваси још више смејали. А, уствари, сви ти подругливи ирваси су, у ствари, само били љубоморни на Рудија. То се открило тек касније када се један од њих хвалисаво прђио својом изузетно црвеном њушком. Хоао је Мразоградом уздигнуте главе и правио се важан све док га није разоткрила једна вила, која га је видевши га једног дана са шљокицавом њушком, схватила ко јој месецима уназад краде шминку.

Рудијеве крупне окице увек су биле сјајне препуне суза које, тек што се не проспу низ образе. Руди је био заиста тужан, усамљен и несрећан млади ирвас. Једнога дана, Деда Мраз је одлучио да га поведе својој кући. Од тада су ирваси били још љубоморнији али нису смели да га задиркују. Рудолф је порастао у великог и лепог ирваса, витког стаса и дубоког гласа. Свака кошута се окреће за њим, али и за још једним ирвасом. Погоди којим.

Ћира

Ирвас Кирилко кога краће зову Ћирко или још краће Ћира је по много чему сличан Шпири. Чак му је био и друг најбољи све док им конце нису помрсиле кошуте – а све свађом која је лепша. Ала су се правиле важне једна пред другом, а и дан данас то чине. Па кад више не моглоше себе исхвалити, а оне се стадоше дичити чији је ирвас бољи...

Све ово је утицало и на њих двојицу и на њихово другарство – дотле да су се једнога магловитог јутра, враћајући се с планине, а терајући женске интриге, поболи у магли. Нико их није видео како се бију мада, *ако лаже коза – не лаже рог*, тек Ћирков десни рог бејаше сломљен по средини.

Мразоградска чаршија је данима брујала о њиховом сукобу мада ни један од њих двојице никад о томе није прозборио. Наводно је Ћирко рог сломио случајно.

Лисоња

Иако му је надимак који долази од имена Лиско, чешће га зову Риђи зато што је за неколико нијанси црвенкастији од других ирваса. По боји длаке га је најлакше препознати. Није он толики мргуд колико је лукав и препреден. Немојте погрешно да ме схватите – није зао али чињеница је да, на пример Драчке никада није успео да му намести неку смицалицу већ, сваки пут када је покушао, овај је наместио да шаљивац сам у своју „клопку“ упадне.

По Мразограду се прича да је неки његов предак одрастао с лисицама. Након што је остао сироче без мајке, усвојиле су га лисице које су га отхраниле и васпитале по своме па се тај ген пренео и на нашег Лисоњу. Било како било – тек Лисоња је добар и узоран ирвас, за сваку похвалу. Најзад, да није такав, никада не би прошао строгу селекцију за избор у свечану Деда Мразову запрегу.

Божина

Божина је стамен и крупан ирвас али му нарав и понашање некако не одговарају физичкој конституцији. Некако је сав нежан и свilen. Надимак му је Бошко али га други ирваси цинично зову Бошкић или Лепи. Вазда се огледа у језеру и дотерује. Често задене какав цвет или борову гранчицу са шишарком за рогове. Међутим, иако све то ради и ирвас Копун, овај је некако другачији. Премда се и Бошка пречесто може видети међу кошутама, као и Копуна, овај као да је једна од њих, док је Копун сасвим другачији.

Шароња

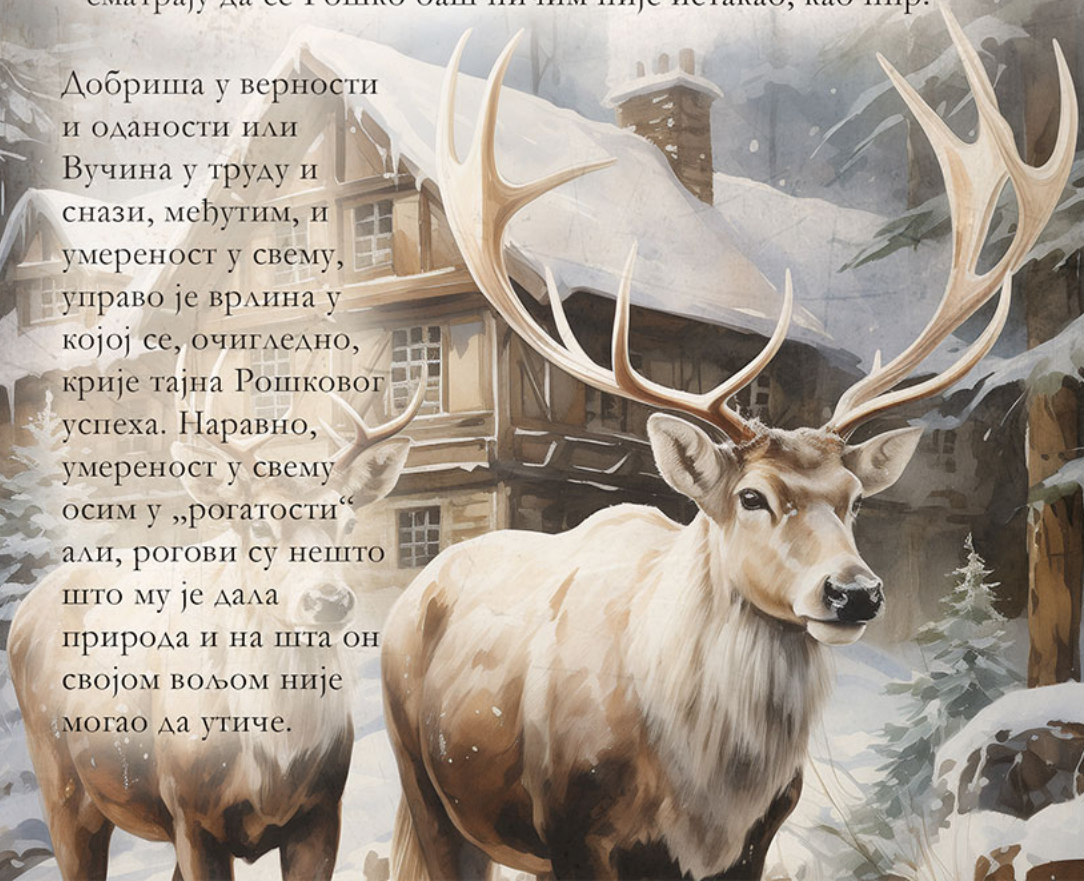
Шароња звани Шарко или Шарени баш и јесте такав – пругаст као неки мачак, а стидљив је онолико. Довољно је да га само неко погледа и он одмах поцрвени те погне главу. Увек је негде позади и по ћошковима и никад се нешто посебно не истиче. Питам се како ли је уопште скупио храброст да се пријави за избор за Деда Мразову запрегу. Најбољи другар му је Вучина. Вероватно га је он наговорио и подржао те га уверио да овај то може обзиром да хронично пати од мањка самопоуздања.

Рогоња

Рогоња звани Рошко је препознатљив по својим нарочито раскошним роговима. Верујем да на целом Северу не постоји ирвас тако великих и величанствених рогова. Рошко је очигледно свестан своје лепоте па је, стога, малкице уображен. Велики рогови су симбол мушкости и снаге иако, Рошко по снази никако не може да се мери нпр. са Вучком али, ето, Вучко увек мора да се доказује док Рошко људима упада у очи само захваљујући свом изгледу. Први утисак је људима очигледно јако важан и пресудан за њихов коначан став. Ето, нпр. Рошко је у последњих пет година чак три пута биран за Деда Мразову запрегу, а једне године ју је чак и предводио. Многи у Мразограду сматрају да се Рошко баш ничим није истакао, као нпр.

Добриша у верности и оданости или Вучина у труду и снази, међутим, и умереност у свему, управо је врлина у којој се, очигледно, крије тајна Рошковог успеха. Наравно, умереност у свему осим у „рогатости“ али, рогови су нешто што му је дала природа и на шта он својом вољом није могао да утиче.

Цветоња

Цветоња звани Цветко је ирвас који, можете мислити, воли цвеће. Да ли због имена или тек тако, не зна се али не постоји ливадски цвет кога Цветко није омирисао. Каже да му је сваки цвет пријатељ али исто то тврде и пчеле за које се баш и не може рећи да су у љубави с нашим Цветком. Свако мало, боцне га нека престрављена пчела пошто угледа његову огромну црвену њушку тик иза својих леђа. Тада настаје општи хаос. Цветко се разјари као разуларен. Почне да се рита, риче и скаче, а потом се да у бег галопом као да га та уплашена пчелица и даље јури. Кад би га ко видео тако бесног помислио би да је неки кабадахија и силеџија, а не наш добри Цветко који воли цвеће и плаши се мале пчелице.

Пероња

Пероња звани Перун чак и није ирвас него јелен! И то не обичан јелен него веома посебан! Истина, и ирваси су врста северних јелена али овај „новајлија“ долази са југа, и то баш из твојих крајева. Прошле године, у рано пролеће, пошао сам послом на југ. Горе негде, на северу Бачке, у неком риту, у ком има много јелена и кошута, посматрао сам игру јелена. Било их је милина гледати и заиста сам уживао.

Међутим, однекад, подаље од крда, спазих и једног заиста посебног и необичног али усамљеног јелена. Подсетио ме је на нашег Рудолфа па му приђох и питах га зашто је сам и што не тражи себи друштво међу оним красним јеленима?! Погнуо је главу и тужно уздахнуо... Схватио сам: био је одбачен зато што је другачији. Пероња је био једини бели јелен у целом риту. Он је албино јелен. Сасвим је, скоро снежно беле боје, нестварно леп и необичан. Само због боје своје коже и длаке, сасвим је одбачен, чак и од стране својих најближих. Нешто слично као у оној причи о ружном пачету.

Одмах сам знао шта треба да учиним. Повео сам га са собом на Северни пол знајући да ће се горе лепо да се уклопи. Не могу да ти опишем одушевљење вилењака и патуљака када сам дојахао на њему у наше село. Деда Мраз није знао шта ће од среће и одушевљења. Каже да никада није видео тако необичног, доброг и лепог јелена. Пероња се лепо уклопио и увелико се спрема на свој први лет око света. За летење ће се, наравно, побринути чаролија.

Реч, две о овој књизи

"Тајанствени свет Деда Мразових ирваса" је чаробна авантура која вас води у неистражени свет једног од најпознатијих симбола зимских празника.

Дете којем је ова књига посвећена, али и сви његови укућани, пријатељи те свак' ко прочита ову књигу можи ће да завири иза завесе невидљивости која штити Деда Мразове ирвасе од људских очију. Читаоци су награђени шармантним портретима сваког од Деда Мразових ирваса те описом њихових карактера, особина и вештина.

Ова књига не само да оживљава ликове, већ и дочарава живописне описе њиховог дома – Села Деда Мраза на Северном полу. Детаљно описане сцене избора ирваса за Деда Мразову запрегу додају додатну дозу чуда причи.

Иако је књига намењена млађем узрасту, она успева да пренесе поруку о важности сарадње, храбрости и љубави на начин који ће допрети до свих узраста. "Тајанствени свет Деда Мразових Ирваса" је изузетно штиво за целу породицу током празничне сезоне, подсећајући нас на чуда која често заборављамо у ужурбаном ритму свакодневног живота.